

Dit is 2010...

Iedereen de beste wensen.

2010 is goed begonnen. Het goede begin lag rond de Kerstdagen: sneeuw. De half-Siberische toestanden in het noorden des lands verdrongen eindelijk de hype rond de Mexicaanse griep. Een grote verzekeraar loopt met een reclameboodschap vooruit op een fantastisch jaar: "Dit is het jaar... waarin onze jongens weer veilig thuiskomen." Ik mag het hopen. Mijn clichédevies tot die tijd: laag blijven als het loodgehalte hoog is.

Vooraf voor wat betreft de besluiten die in Den Haag genomen worden, lijkt 2010 spannend te worden. Blijven we nu wel of niet in Uruzgan? En, indien ja, met hoeveel pax? En, opnieuw indien ja, klapt hierdoor het verstandshuwelijk van het kabinet-Balkenende-IV als een zeepbel uit elkaar? Vragen, vragen, vragen...

Het is tijd voor antwoorden. Ook de militaire mens heeft recht op antwoorden, zowel front als thuisfront. Na al die jaren inzet in Uruzgan wordt het tijd dat die wikkende politici hun woorden inruilen voor een beslissing. Als het goed is, weten we dan vóór 1 maart wat Nederland in Afghanistan gaat doen.

Het duurt in Nederland lang voordat politici knopen doorhakken. In Groot-Brittannië wordt na een kort debatje of als hamerstuk een compleet bataljon toegevoegd aan de ontplooiende Britten in buurprovincie Helmand. In Nederland wordt die knoop met elk debat Gordiaanser. Dat kan te maken hebben met de mentaliteit van het poldermodel: die praatcultuur waarbij koste wat kost democratische overeenstemming moet worden bereikt. Dat is hopen op een eindsituatie waardoor mensen hun hoofd niet boven het maaiveld durven uitsteken, behalve als het kalf net verdronken is of de put al jaren gedempt.

Op 12 januari werd het even spannend. De breedbeeldtevee in de koffiekamer zoomde in op mr. Willibrord Davids van de Commissie van Onderzoek Besluitvorming Irak. Die presenteerde 312 dagen na het instellen van de onderzoekscommissie de uitkomst van haar onderzoek. De belangrijkste van 49 conclusies: er was geen volkenrechtelijk mandaat voor de inval in Irak (wat we al wisten); Balkenende had onvoldoende de regie over de debatten over de kwestie-Irak (wat we al dachten); en het onderzoek heeft geen bewijs opgeleverd "voor de te harer kennis gekomen beweringen dat Nederland een actieve bijdrage zou hebben geleverd aan (de

"Het is tijd voor antwoorden"

voorbereiding van) de inval in Irak". Behalve gastlandsteun en een paar Patriots in Turkije gaf Nederland enkel politieke in plaats van militaire steun. Die kwam pas na de oorlog, waarbij wij deelnamen aan de Stabilisation Force in Irak (SFIR).

Als ik dit schrijf is het één dag later. Je hoeft niet paranormaal begaafd te zijn om te bevroeden dat het huidige kabinet aan de vooravond van het einde balanceert. Het verschijnen van anderhalve kilo gepeperd rapport wekte bij mr. Davids niet voor niets de associatie met de Bijbelse voorstelling van David die Goliath verslaat en zijn hoofd afhakt. The 'Commissie van Onderzoek Besluitvorming Irak' proudly presents: David(s) versus Goliath (Balkenende). Onthoud echter dat wie het gelijk aan zijn kant heeft, niet per se de winnaar is. Toch doet de ongewisse crisissfeer op het Binnenhof vermoeden dat het hoofd van de premier eindigt op een spreekwoordelijk hakblok. Daarmee is het endex (end of exercise) kabinet, waarna de politieke besluitvorming rondom Uruzgan alleen maar onontwarbaarder zal worden.

Marcel van Hemert, onderofficier bij het Regiment Geneeskundige Troepen van het Dienstvak Logistiek, schrijft deze column op persoonlijke titel.

(Foto WFA)